

Meditatie Leeuwenbergh 5e Kerstnacht 2009

Een bijzonder mens moet een bijzonder kind geweest zijn.
Al wat is, heeft een oorsprong en al wat zijn zal, is nu al in de kern aanwezig.

Zo is het ook met ons allemaal. Als wij geboren worden, hebben we alles in ons om een goed mens te worden. Wij zijn zelf al de bron waaruit wij kunnen putten.
Er is ons zoveel kiemkracht meegegeven, dat kinderen soms lijken op goddelijke wezentjes, maar volwassenen kunnen genieten van goddelijke momenten.

Daarom gaat het met Kerstmis **niet alleen over Jezus.**

Ook in ons eigen levensverhaal kunnen we ontdekken hoe we begonnen zijn en wat er van ons geworden is. Waar soms duisternis ons bestaan ging beheersen en we steeds meer gingen verlangen naar het licht van het begin.
Terug verlangen, zou je kunnen zeggen.

Het kerstverhaal laat ons zien dat **God mens wilde worden.**

Hoe ongelooflijk dichtbij Hij is en komt. En voor velen nog altijd aan het komen is.
En dat Hij van ons vraagt om ook steeds meer mens te worden.
Maarwe zijn toch al mensen en kunnen we dat dan nog veel meer worden?
En ...hebben we daar God voor nodig, **willen wij dat eigenlijk wel?**

We zongen zojuist op bladzij 3: Be near me, Lord Jesus, I ask Thee to stay
En op bladzij 4 een tekst van de Utrechtse dichter Willem Barnard uit 1963: Eer zij God die op de aarde naar ons toegekomen is: of willen we dat toch maar liever niet?

Profeten gaven duidelijk aan dat het Licht opnieuw zal komen, moet komen, van bovenaf zal komen, omdat het ons niet is gelukt om de aarde aan én in het licht te houden.
En dat we er zelf niet eens op gekomen zijn dat er een nieuw begin gemaakt zou worden, buiten ons verzoek om, buiten onze bedenksels en vragen om. Dat is een lastige gedachte.

In de Adventsweken voor Kerst worden we door de kerkklokken van Utrecht opgeroepen om met de profeet Jesaja en de prediker Johannes de Doper de weg voor het Licht gereed te maken.

Leeuwenbergh is nu een cultuurplek en heeft geen kerkklok (nooit gehad trouwens) en als je niet kerkelijk bent val je vanavond misschien wel heel abrupt met je neus middenin de stal van Bethlehem.

Daar zien we Gods weg naar mensen de weg naar ons en naar onze eigen menselijkheid in een beestenboel geboren, in een stinkende stal....daar gaat het over!

Een God die ligt in een voederbak is niet vanzelfsprekend nabij. Wij kunnen Hem op een afstand houden. Hij blijft voor mij ver weg tenzij ik (!) het voor Hem mogelijk maak mij te bereiken.

Vreemd eigenlijk. Wij zingen van Zijn nabijheid en het is een heel gevecht met onszelf om Hem plaats te geven en voor Hem ruimte te scheppen in ons leven.

Dat is dus de vraag: willen wij wel een God die zich niet als supermens maar als medemens aandient?

Willen wij mensen wel een God die afdaald, die als het ware **zichzelf naar beneden** haalt. Een God die uitmunt in gewoonheid en 100 % medemenselijkheid?

Jezus zegt later als hij groot is: je mag gerust tegen Hem vader zeggen hoor!

Hij beschouwt jou als zijn kind! Zo dichtbij!

Als een hoorbare stem van een afgedaalde God, in onze directe omgeving:

als we **een kind** horen zingen of praten, of zelfs **een stem in ons** als we ontroerd worden door muziek of woorden die ons raken. In ons!

Als een zachte liefdevolle stem in ons hart die ons tot onszelf brengt en bij onszelf bepaalt. Die stem en een taal die onze diepste verlangens verwoordt met de taal van ons hart en onze ziel.

Willem Barnard, die bijzonder Utyrechtse dichter, gaf vorige maand zijn dagboeken uit, over een periode van 60 jaar, van een mensenleven lang, zou je kunnen zeggen. Hij schrijft daarin:

‘zo langzamerhand ben ik genaderd tot het standpunt dat een mens niets meebrengt dan alleen zijn armzaligheid. En juist dat arme is zijn zaligheid. Geen praatjes, niks om op de borst te kloppen, geen heiligheid. Maar als er niets van mij uitgaat, des te meer komt het naar mij toe.....(6 oktober 2005)

En even verderop zegt hij: ‘ik ben talloze malen van mijn geloof gevallen, als een kind van zijn hobbelpaard, maar ik ben er telkens weer opgezet’ (6 juli 1988).

Met Kerst gaat het erom dat wij **‘gereset’ worden**.

Zoveel wat ons weer vervreemdt en ontmenselijkt, elke dag weer die nepgeluksboodschappen van de reclame, die om geld en winst en eigenbelang blijken te gaan.

Willen wij uitblinken in gewoon mens-zijn, niet verheven boven anderen?

Dat werd de boodschap van Jezus, een Messias die mensen oproep om ‘mensen van de Messias’ te worden.

De filosoof/ theoloog Levinas zegt het zo:

‘een messiaans mens is iemand die zelf rechtvaardig is, die lijdt aan onrecht, die zelf ervaring heeft met onrecht en die zich kan inleven in het verdriet en lijden van de ander. En die zelfs bereid is dat voor een stuk op zich te nemen....’

Wees niet bang! Zo beginnen engelen altijd en daarna komt het, woorden waar je toch weer bang van kan worden.

Wees niet bang, ook niet als je met jezelf wordt geconfronteerd. De hele bijbel is een enorme confrontatie met onszelf.

Je kunt het ook omkeren: in een confrontatie met onszelf zit iets van God, iets van Licht op je leven en dat is uiteindelijk goed voor je. Hoe beangstigend ook in eerste instantie!

Kerst geeft ons een teken van **een bijzondere manier van aanwezig zijn**:

Het teken is niet iets buitengewoons, waar iedereen wel diep van onder de indruk moet raken.

Het is niet een groot wonder of natuurverschijnsel.

Maar bijzonder is het wel in zijn wonderbaarlijke eenvoud:

Het is niet meer dan een jonge vrouw die zwanger is geworden.

Er zal iemand geboren worden die **zal blijken** een goddelijk Kind te zijn.

Met de aard van Zijn Vader.

Je leest het aan Hem af! Let maar eens op Zijn eenvoudige leven.

Het is geworteld in een vertrouwen dat zich niet laat aanvechten.

Als een bijl aan de wortel van de boom van alles wat zich groot, machtig en belangrijk vindt.

Hij leert ons **een messiaans mens te worden**, zo zijn mensen bedoeld vanaf het begin....

Arjan Noordhoek